

gende Arealer være meget stort. Det fremgaar altsaa heraf, at det ikke alene var Beboernes Klager oppe fra selve Vestkysten, men tillige Beboernes Klager fra store Strækninger af Limfjordskysten, som gave Anledning til Kommissionens Nedsættelse.

Spørger man derefter, hvad der da i Løbet af disse Aar siden 1874 og med Anvendelse af saa store Ofre fra Statens Side er gjort for at afvende den Fare for Oversvømmelse, der, som foran nævnt, gav Anledning til Kommissionens Nedsættelse, maa Svaret blive, at det kun er Beboerne umiddelbart inden for Vestkysten, der faa Beskyttelse, medens derimod hele det store Limfjordsbassin og de til dette stødende Kyster ere lige saa udsatte for Oversvømmelse som nogen Sinde tidligere. Det hedder nemlig i Anmærkningerne til det her foreliggende Forslag om disse Havneanlæg, at det ved Hjælp af Sandpumpe-skibet „Thyborøn“ ikke blot er lykkedes at bevare, men ogsaa at forøge Dybden i Løbet fra 6 à 6½ Fod til 11 Fod, ligesom der ogsaa paa Barren i Havet ud for Thyborøn Kanal er foretaget Uddybninger med et gunstigt Resultat. Man vil deraf forstaa, at Dybden gennem Kanalen er forøget omtrent til det dobbelte, og naar Oversvømmelserne hidrørte fra, at Vandet fra Vesterhavet trængte ind i Kanalen samt over den lave Agger Tange i en Mils Længde, kan det indses, at Forholdet med Hensyn til Oversvømmelse af Limfjordskysterne ikke kan være blevet bedre. Baade ved Stormfloden i December 1895 og nu ved Stormfloden Natten mellem den 25. og 26. December sidste Aar gik Havet over Tangen i saa stor en Udstrækning som nogen Sinde tidligere, og da, som sagt, Dybden i Kanalen er fordoblet, og som en Følge deraf de Vandmasser, der under en vestlig Storm vælte ind i Fjorden, forøgede i tilsvarende Grad, vil det ikke med Rette kunne paastaas, at Faren for Oversvømmelse er formindsket. Der fandtes ganske vist en Dæmning eller et Dige paa Limfjordstangen fra Agger til Thyborøn Kanal, der skulde forhindre Havet i at overskylle Aggertangen, men Diget forsvandt saa at sige fuldstændigt i den sidste Stormflod. Der staar kun nogle Stumper hist og her, som antyde, at der har været et Dige, men der er flere Hundrede Favne, hvor Tangen er fuldstændig raseret, og hvor der ikke er Spor at se af, at der nogen Sinde har været en Dæmning eller Dige. Ulykken ved hele dette Kystsikringsarbejde er, at

Kommissionen har villet forene to aldeles modstridende Principper, nemlig en Beskyttelse af Limfjordskysterne mod Oversvømmelse og samtidig Frembringelsen af et bredt og dybt Sejløb gennem Kanalen. Disse to Ting kunne ikke forenes, det er aldeles umuligt, aldeles meningsløst, der gives intet andet Middel til at raade Bod paa de Ulemper, Kanalen foraarsager paa Limfjordskysterne end fuldstændig at lukke Fjorden mod Vest. Andre Foranstaltninger føre ikke til Maalet.

Kommissionen synes for øvrigt at være af samme Mening, idet den udtaler S. 47: „Spørges der nu, hvorledes der skal raades Bod paa de Ulemper, som Kanalen foraarsager for Limfjordskysterne, er det uimodsigeligt, at Oversvømmelser fra Vesterhavet alene fuldstændig kunne undgaas, naar Kanalen lukkes. En Standsning af Skibsfarten vilde i saa Fald kunne undgaas, naar der tilvejebragtes en Kanal, der sikredes ved en af Moler beskyttet Skibsfartssluse. Flertallet har imidlertid ikke forment at burde indgaa nærmere paa Udførligheden af et Projekt om Kanalens Lukning, blandt andet fordi der dertil vil udkræves saa betydelige Omkostninger, at der allerede af den Grund neppe vilde kunne være Spørgsmaal om Opgavens Løsning paa den nævnte Maade.“ Det forekommer dog mig, at hvis man f. Eks. havde anvendt de betydelige Summer paa Kanalens Lukning, som man nu har anvendt paa at holde den aaben, er der Sandsynlighed for, at Bestræbelserne vilde være kronede med Held. Var man gaaet den Vej, kunde man i alt Fald sige, at Kystsikringsarbejdet var konsekvent gennemført. Ved at gennemføre Kystsikringsarbejdet konsekvent forstaaer jeg nemlig, at man samtidig med, at man søgte til en vis Grad at hindre Afbrydningen af Kysten, gik ud paa at lukke Thyborøn Kanal.

For øvrigt ser jeg heller ikke nogen Grund til længere at holde saa stærkt paa Thyborønkanalen. Efter at man nemlig har faaet Limfjorden uddybet gennem hele sin Længde til 13—14 Fod, er jeg overbevist om, at de fleste Skibe foretrække den langt sikrere Vej øst ind ad Fjorden fremfor den altid farlige Thyborønkanal. At de vestlige Limfjordsbyer i tidligere Tid have sat Pris paa denne om end kun daarlige og usikre Forbindelsesvej gennem Kanalen er forstaaeligt, saa længe Løgstør Grunde laa som en væsentlig Hindring for Sejladsen, men efter at denne Hindring er fjernet, og efter at alle Limfjordsbyerne have faaet Jernbaneforbindelse med hele